

ΨΗΛΑΦΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Τρωταρχική μέριμνα του Χριστού, όταν για πρώτη φορά εμφανίζεται σὲ ὅλους μαζί τους μαθητές του, εἶναι νὰ τοὺς πείσει χειροπιαστά γιὰ τὴν Ἀνάστασή του. Τὰ πρῶτα λόγια του εἶναι πρόσκληση νὰ τὸν ἀγγίξουν, νὰ τὸν πιάσουν μὲ τὰ χέρια τους, νὰ τὸν ψηλαφήσουν προσεκτικά. Γιατί τὸ ἔκανε αὐτό;

Οἱ μαθητές του μέχρι τότε βιώνουν μιὰ κατάσταση, τὴν ὁποία ἀδυνατοῦν νὰ διαχειρισθοῦν. Δὲν εἶχαν καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ πέθανε πραγματικά. Μὲ τὴν τελευταία ἐκπνοή του ὁ Χριστὸς συντρίβει ὅλες τὶς ἐλπίδες πού εἶχαν στηρίξει πάνω του οἱ μαθητές. Ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐπὶ γῆς ἐγκαθίδρυση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ κυρίως ἐλπίδες γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἐγκόσμια ἀποκατάσταση τοῦ ὑπόδουλου Ἰσραήλ. Ἐλπίζαμε, «ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων *λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ*», θὰ ὁμολογήσουν ὁ Λουκάς καὶ ὁ Κλεόπας, πορευόμενοι πρὸς Ἐμμαοῦς (Λουκ. 24, 21).

Εἶναι τόση ἡ ἀπογοήτευσή τους ἀπὸ τὴν ὀλοσχερῆ διάψευση τῶν προσδοκιῶν τους, ὥστε ἀδυνατοῦν νὰ ἀξιολογήσουν τὶς πρῶτες μαρτυρίες γιὰ τὴν Ἀνάσταση. Οἱ Μυροφόρες πρωτοφέρνουν τὸ ἀνέλπιστο μήνυμα, ὅμως οἱ μαθητές ἀρνοῦνται νὰ τὸ πιστέψουν. Εἶχαν δεῖ τὸν τάφο νὰ καταπίνει τὴ Ζωή. Ἦξεραν ὅτι ὅσα σκεπάζει ὁ λίθος τοῦ μνήματος δὲν ἔχουν ἐπιστροφή. Δὲν περιμένουν καμμιά ἀνάσταση. Συνεπῶς δὲν μποροῦν νὰ δοῦν παρὰ μόνο σὰν παραλήρημα τὰ λόγια τῶν γυναικῶν. Ἡ καρδιά τους εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴ λύπη (Ἰω. 16, 6). Δὲν τοὺς ἀφήνει περιθώρια γιὰ ἐπικίνδυνα ὄνειροπολήματα. «*Οὕτως ἦσαν ἔτι νωθεὶς οἱ μαθηταί*». Ἡ διάθεσή τους καὶ ἡ σκέψη τους ἦταν ἀπολύτως νωθρὲς καὶ δυσκίνητες σὸ νὰ δεχτοῦν γεγονότα ἔξω ἀπὸ τὴ λογική.

Ἀκόμα καὶ τὴ στιγμή τῆς πρώτης ἐμφάνισης τοῦ Χριστοῦ συνεχίζουν νὰ ἀπορρίπτουν τὸ γεγονὸς

τῆς Ἀναστάσεως. Κάτι ἄλλο συμβαίνει, κάποια ἄλλη ἐξήγηση θὰ ὑπάρχει. Ἡ λογική τους δὲν δέχεται αὐτὸ πού βλέπουν τὰ μάτια τους. Μᾶλλον ἔχουν μπροστά τους κάποιο πνεῦμα, ἓνα φάντασμα. Νομίζουν ὅτι βλέπουν ἓνα ὄραμα, μιὰ εἰκόνα μόνο χωρὶς ἀληθινὴ ὑπόσταση. Ὅχι τὸν πραγματικὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ καὶ τρομοκρατοῦνται.

Καὶ ὁ Χριστὸς προσπαθεῖ, ὄχι ἀπλῶς νὰ τοὺς καθησυχάσει, ἀλλὰ νὰ τοὺς δεῖξει μιὰν ἄλλη, ἀπίστευτη, πληρὴ ὅμως ἀπὴν πραγματικότητα. «Γιατί εἴστε ταραγμένοι;» τοὺς ρωτᾷ. «Γιατί διαλογισμοὶ ἀμφιβολίας κατακλύζουν τὶς καρδιές σας; Δεῖτε τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου, πού εἶναι σημαδεμένα ἀπὸ τὰ καρφιά, γιὰ νὰ βεβαιωθεῖτε ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος πού σταυρώθηκα, ὁ Χριστὸς. **“Ψηλαφήσατέ με”!** Ἀφήστε στὴν ἄκρη τοὺς λογικοὺς συνειρμούς καὶ ἐλάτε, πιάστε με μὲ τὰ χέρια σας. Γιὰ νὰ δεῖτε ὅτι δὲν εἶμαι πνεῦμα, φάντασμα, ὅπως νομίζετε, γιατί τὸ φάντασμα δὲν ἔχει σάρκα καὶ ὀστά, ὅπως βλέπετε ἐμένα νὰ ἔχω».

Τοὺς καλεῖ μὲ τὴν ἀφή νὰ κάνουν ἀπὴν τὴν πραγματικότητα. Μὲ τὴν ἀδιάψευστη δύναμη τῆς ἐμπειρίας νὰ ἀναίρουν τὴν ἀπολυτότητα τῆς λογικῆς τους. Γιὰ νὰ μπορέσουν σὲ λίγο νὰ κηρύξουν τὴν Ἀνάσταση μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα «*εἰς συνέδρια καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς..., ἐπὶ ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς*» (Ματθ. 10, 16-18). Στηριγμένοι ὄχι σὲ συλλογισμούς· ὄχι σὲ λογικὰ ἐπιχειρήματα· ἀλλὰ σὲ μιὰ ἀτράνταχτη ἐμπειρία: Γνωρίζουμε, θὰ λένε, ὅτι ξεπερνοῦν τὴ λογικὴ αὐτὰ πού διδάσκουμε. Ὅμως εἴμαστε αὐτόπτες μάρτυρες καὶ γι' αὐτό, **αὐτὸ πού εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας «καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν»** (Α' Ἰω. 1, 1), αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς κηρύττουμε.

Ἐμεῖς; Θὰ ἐμπιστευτοῦμε τὴν ψηλαφητὴ ἀλήθεια τῶν ἀποστόλων;

Πρωτ. Δ. Μ.

Γιά 10 τετραγωνικά!

“Σέ μιά πόλη τῆς Ρωσίας. Μιά συνηθισμένη «κοινή κατοικία». Ζοῦν μαζί πέντε οικογένειες - εἴκοσι ἐπτά ἄτομα. Μέ μιά κουζίνα καί τουαλέτα. Δύο γειτόνισσες γίνονται φίλες: ἡ μιά ἔχει μιά πεντάχρονη κόρη, ἡ ἄλλη εἶναι μόνη τῆς. Στίς «κοινές κατοικίες» ἦταν συνηθισμένο, ὁ ἕνας παρακολουθοῦσε τόν ἄλλο. Κρυφάκουγαν. Αὐτοί πού εἶχαν δέκα τετραγωνικά μέτρα δωμάτιο ζήλευαν αὐτούς πού εἶχαν εἴκοσι τετραγωνικά.

Μιά νύχτα συλλαμβάνουν τήν γυναίκα μέ τήν πεντάχρονη κόρη. Πρὶν τήν πάρουν, πρόλαβε νά φωνάξει στή φίλη τῆς: «Ἄν δέν ἐπιστρέφω, πάρε τήν κορούλα μου. Μὴν τήν ἀφήσεις στό ὀρφανοτροφεῖο». Καί ἐκεῖνη πῆρε κοντά τῆς τό παιδί. Τῆς ἔγραψαν ἕνα δεῦτερο δωμάτιο. Τό κοριτσάκι ἄρχισε νά τή φωνάξει μαμά. Μετά ἀπό δεκαεπτὰ χρόνια ἐπέστρεψε ἡ πραγματική μαμά. Φιλοῦσε τά χέρια καί τά πόδια τῆς φίλης τῆς.

Ἐπί Γκορμπατσόφ, ὅταν ἄνοιξαν τά ἀρχεῖα, ρώτησαν τήν πρῶην κατάδικο: «Θέλετε νά κοιτάξετε τόν φάκελό σας;» - «Θέλω». Πῆρε τόν φάκελό τῆς, τόν ἄνοιξε. Πάνω πάνω ἡ καταγγελία. Μέ τόν γνώριμο γραφικό χαρακτήρα. Ἡ γειτόνισσα, αὐτή εἶχε γράψει τήν καταγγελία. Ἡ γυναίκα, γύρισε σπίτι καί κρεμάστηκε”.

[Σβεtlάνα Ἀλεξεβιτς (Νόμπελ Λογοτεχνίας 2015), Τό Τέλος τοῦ Κόκκινου Ἀνθρώπου, ἐκδ. Πατάκη, 2015, σελ. 101]

Τραγικά γεγονότα, στόν εἰκοστό αἰώνα! Τόσο ἀπλά, ἀλλά καί τόσο ἄνετα, διαπράττονται φρικτά ἐγκλήματα. Γιά μόλις δέκα τετραγωνικά οἰκήματος, ἡ γειτόνισσα ἔστειλε τήν «φίλη» τῆς δεκαεπτὰ

(17) χρόνια στά κάτεργα, χωρίζοντάς τήν ἀπό τό πεντάχρονο παιδάκι τῆς. Καί ταυτόχρονα ἀναλαμβάνει νά μεγαλώσει τό παιδί. Φθόνος, κακία, πλεονεξία. Καί ἐπιπλέον παραλογοισμός, ἀφοῦ ἡ φροντίδα γιά τό παιδί συνδέεται μέ τό σχετικό συμφέρον: Ἄν δέν ἔπαιρνε τό παιδί, δέν θά δικαιοῦτο τά ἐπιπλέον δέκα τετραγωνικά!

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ ταλαιπωρημένη μητέρα ἀνακαλύπτοντας τήν τόση -χωρίς λόγο- κακία, φθάνει στήν ἔσχατη ἀπελπισία. Καί μὴν ἔχοντας στήριγμα στόν Χριστό καταλήγει σέ πράξη πλήρους ἀπογοήτευσης ἀπό τόν συνάνθρωπό τῆς: τήν αὐτοκτονία.

Ἴδου οἱ συνέπειες στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου πού ζεῖ χωρίς τόν Χριστό καί τίς σωτήριες ἐντολές - ὁδηγίες Του. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τονίζει: «Χωρίς ἐμένα δέν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτε» (Ἰωάν. 15,5). Αὐτό ἀποτελεῖ λογική συνέπεια στήν σύνοψη τῶν ἐντολῶν πού κάνει ὁ Χριστός, ἀπαντώντας στήν ἐρώτηση ποιά εἶναι ἡ πρώτη ἐντολή στόν Νόμο Του:

«Νά ἀγαπᾶς τόν Κύριο, τόν Θεό σου, μέ ὅλη σου τήν καρδιά καί μέ ὅλη σου τήν ψυχή καί μέ ὅλη τήν δύναμη τοῦ μυαλοῦ σου. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη καί πιό μεγάλη ἐντολή. Καί δεύτερη, ἀλλά ἴση μέ αὐτήν: νά ἀγαπᾶς τόν πλησίον σου ὅπως τόν ἑαυτό σου. Σ’ αὐτές τίς δύο ἐντολές συνοψίζεται ὅλος ὁ Νόμος καί οἱ Προφῆτες» (Ματθ. 22, 37-40).

Καί συμπεραίνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης: «Μέ αὐτόν τόν τρόπο γνωρίζουμε ὅτι ἀγαπᾶμε τά παιδιά τοῦ Θεοῦ: Ὅταν ἀγαπᾶμε τόν Θεό καί τηροῦμε τίς ἐντολές Του» (Α΄ Ἰωάν. 5,2).

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

Ξύπνα τόν Χριστό!

Άγιου Αύγουστίνου

Ταξιδευε ό Χριστός μέ τό καράβι. «Τό πλοίο κινδύνευε. Καί ό Ίησούς έτυχε νά κοιμάται» (Μάρκ. 4,38)!

Καί έμείς ταξιδεύουμε! Σέ μιά θάλασσα, όπου καθημερινά ισχυροί άνεμοι καί άγρια κύματα (δοκιμασίες καί πειρασμοί!), άπειλούν νά βυθίσουν τό πλοίο τής ψυχής μας.

Γιατί όμως; Μήπως μέσα σου ό Ίησούς «κοιμάται»; Έ λοιπόν! Ναι! Έάν μέσα σου δέν είχε «κοιμηθεί» ό Ίησούς, δέν θά σέ έβρισκαν οί τόσες θύελλες! Κάθε άλλο! Θά ήσουν γεμάτος έσωτερική γαλήνη. Μιά γαλήνη, πού θά τήν έδινε ή αίσθηση, ότι ό Ίησούς στέκει άγρυπνος κοντά σου.

Τί σημαίνουν για σένα τά λόγια «καί έτυχε, νά κοιμάται ό Ίησούς;» Έκοιμόταν; Όχι. Σημαίνουν άπλά, ότι ή πίστη σου, σέ τέτοιες στιγμές, έχει έξασθενήσει.

- Πώς όχι, όταν έσύ, στήν θάλασσα του κόσμου τούτου, βλέπεις παντού τούς κακούς νά εύημερούν καί τούς καλούς νά ύποφέρουν;

- Πώς όχι, όταν βλέπεις παντού πειρασμούς καί άπειλητικά κύματα;

- Πώς όχι, όταν ή ψυχή σου τά βάζει μέ τόν Θεό, λέγοντας:

- Θεέ μου! Αυτή είναι ή δικαιοσύνη Σου; Οί παλιάνθρωποι νά πλουτίζουν, καί οί εύσεβείς νά βασανίζονται στήν φτώχεια!

Τί έχει νά μās άπαντήσει ό Θεός σ' αυτά; Σέ έρωτάει:

- Αυτή είναι ή πίστη σου καί ή έμπιστοσύνη σου σέ Μένα; Ποία είναι ή ύπόσχεση, πού σου έδωσα; Τί σου ύποσχέθηκα; Γιατί έγινες όπαδός Μου; Για εύτυχία έπίγεια; Για καλοπέραση; Γιατί άναστατώνεσαι, όταν βλέπεις τούς άπίστους, νά τούς πηγαίνουν όλα

καλά; Γιατί τό ξεχνās, ότι στόν άλλο κόσμο τούς περιμένει, μαζί μέ τόν διάβολο, μιά άτέλειωτη κόλαση; Γιατί τά ξεχνās αυτά; Γιατί είσαι δειλός; Γιατί γίνεσαι ολιγόπιστος;

Λοιπόν, μέσα σου ό Ίησούς «κοιμάται!» Έπειδή σύ επέτρεψες νά παγώσει μέσα σου ή πίστη σου στόν Χριστό!

Τί πρέπει νά κάμεις, για νά μη χαθείς;

Νά ξυπνήσεις μέσα σου τόν Χριστό! Φώναξέ Του:

-Κύριε, σώσε με, γιατί χάνομαι!

Είναι φυσικό. Οί κίνδυνοι, τά βαθιά νερά, μās τρομάζουν! Καί κινδυνεύουμε νά πνιγούμε! Όταν όμως μέσα σου ξυπνήσει ό Χριστός, (όταν Τόν ξαναθυμηθείς), τότε θά τό ιδείς καί θά τό καταλάβεις:

Τά αγαθά, πού σήμερα έχει ό άσεβής, αύριο μπορεί νά μη του προσφέρουν πιά τίποτε! Μπορεί καί νά τά άποχωρισθεί ενώ θά βρίσκεται ακόμη στήν ζωή αυτή· αλλά όπωσδήποτε θά τόν άποχωρισθούν εκείνα τήν ώρα πού θά πεθαίνει. Αντίθετα, οί δωρεές, πού ύποσχέθηκε ό Θεός σέ σένα, θά είναι δικές σου για πάντα. Άκουσε τί λέγει ό προφήτης Ήσαΐας (Ησ. 40,6-7):

Ό κάθε άνθρωπος μέ ένα χορταράκι μοιάζει! Τό χορταράκι σέ ένα έλάχιστο χρόνο ξεραίνεται· καί μαζί του «πάει» καί τό άνθος του. Έτσι καί ό άνθρωπος. Μά ό λόγος του Κυρίου μένει στόν αιώνα.

Όμιλία εις τόν Ψαλμ. 25,12, Μετάφραση: Άρχιμ. Α. Μ.

«Νά ζήσεις πρώτα τή ζωή σου»

«Νά ἀποκτήσεις ἐμπειρίες. Νά μή βιαστείς νά ἐγκλωβιστείς μέσα σέ μία σχέση. Νά ζήσεις τή ζωή σου. Νά ἀλλάξεις συντρόφους, νά γνωρίσεις ἀνθρώπους διαφορετικούς.

Ἄνθρωπος πού δέν τήν ἔχει ζήσει τή ζωή, βγάζει στερητικά. Ἐσύ λοιπόν νά μή βιαστείς. Κοίτα νά περάσεις καλά τώρα, καί κάποια στιγμή, θά βρεῖς ἕναν ἄνθρωπο νά νοικοκυρευτεῖς καί νά ζήσετε μαζί τό ὑπόλοιπό σας.

Μή βάζεις στό κεφάλι σου ὑποχρεώσεις ἀπό τώρα. Κοίτα πρώτα νά χορτάσεις ἀπό τά ὅσα ἔζησες, νά γεμίσεις, γιά νά μπορέσεις μετά νά εἶσαι ἐντάξει. Γιά νά μήν ψάχνεσαι. Γιά νά μπορέσεις νά στεριώσεις».

Αὐτά λέμε στά παιδιά μας... Καί κάπως ἔτσι φτιάχνουμε ἀνθρώπους μαλθακούς, ἀνίκανους νά ἀγαπήσουν καί νά ἀγαπηθοῦν. Τά μαθαίνουμε πῶς νά προσεγγίζουμε τόν ἄλλο ἄνθρωπο καθαρά ἡδονιστικά, κερδοσκοπικά. Προστατεύουμε καί τρέφουμε τό ἐγώ τους, ὠθώντας τα σέ μία νοοτροπία «ὄ,τι ἀρπάξεις», χωρίς ὑποχρεώσεις, χωρίς συνέπειες, χωρίς προσπάθεια. Καί ζοῦμε μέ τήν ψευδαίσθηση ὅτι αὐτά τά παιδιά, κάποια στιγμή, ἀφοῦ κάνουν τόν κύκλο τους, θά στεριώσουν σέ μία σχέση.

Πῶς; Πῶς θά συμβεῖ αὐτό; Πῶς, ἀφοῦ ποτέ δέν πάλεψαν νά μάθουν νά ἀγαποῦν, νά μάθουν μέ τόν ἄλλο ἄνθρωπο νά μοιράζονται, νά συνυπάρχουν;

Τά καταστρέφουμε τά παιδιά μας. Καί ὄχι σέ σχέση δέν θά μπορέσουν νά σταθοῦν ποτέ, ἀλλά οὔτε καί στή ζωή τήν ἴδια.

Ἐ. Ἐλευθεριάδη,
«Πρὶν Νυχτώσει» σελ. 94-95

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν
Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως
Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος
Ἑπεὺθ.: Ἀρχμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 0919849
ΜΑΪΟΣ 2019 • Ἀρ. Φύλλου 430 • Ἔτος ΛΘ'
Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές
Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.
Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης

